

най-малко докачение са раздражнялъ; пламвалъ изведнажъ, зачървявало му са лицето, затропвалъ съ крака, захващалъ да крѣщи и забравялъ какво прави, като въ полуца.

Веднажъ са рахождалъ бързишкомъ на самъ — нататѣкъ въ хвашѣвото и былъ са много захласналъ въ мысленіе, размыслелъ на дълго и широко какъ да посрѣща и изпраща гоститѣ, таткова му день было сутриньта, и какъ да имъ по-сладкодумно приказва. Миленко, вѣрния му другаръ и истинския неговъ побратимъ, дошелъ да му прикаже какво е

намыслилъ и той върхъ туй отгорѣ. Потъналъ былъ Боянъ въ мысль и несъглѣдалъ, че